

Füstös-Simon Zsuzsa Bozók Ferencsel beszélget az író könyvheti könyveiről

– *Honnan jött az ötlet, hogy írj egy kortárs antológiát?*

– Az Ünnepi Könyvhétre egy antológiát, a *Költői Budapest, Budapest költői* című versantológiát készítettem el. Az előszavát írtam, a verseket válogattam, és tartottam a kapcsolatot a költőkkel. Az ötletet a Budapest iránti rajongásom adta. Kíváncsi voltam, hogy pályatársaim, a kortárs magyar költők hogyan látják a fővárost, illetve hogyan idézik meg versben Budapestet. Úgy érzem, széles spektrumú kötet született, melyben kirajzolódik Budapest sokarcúsága. Az aluljárók mélységes nyomorával szimultán a belváros elegáns csillogása is megjelenik a kötetben. Budapest ugyanis nem Bécshez hasonló „operettváros”, hanem valóságközelibb valóság. Minden költő más mozzanatban ragadja meg a fővárost, és ez így is van rendjén, mivel „Budapestnek több szíve van”, ahogyan Csáth Géza írta a *Kálvin téren* című novellájában. Minden költő máshol érzi dobogni a város szívdobogását, azaz mindenkinek sajátos Budapestje van, ami nemcsak térelményből áll, hanem érzésekből, kötődésekből és hangulatokból is. A másik Ünnepi Könyvhétre napvilágot látó kötetem a *Kortársalgó* című beszélgetőkönyv. Szerettem volna, ha költő barátaim gondolataiból, érzéseiből fennmarad valami az utókor számára. Költő barátaimmal nemcsak irodalomról, hanem életről is beszélgettem. Igazából minden beszélgetésem „mélyinterjú”. A gyerekkortól a jelenig ívelő arcélek rajzolódnak ki, ha valaki elolvassa ezeket az interjúkat.

– *Hogyan választottad ki az interjúalanyokat?*

– Az interjúkötetemben szereplő költők többsége már eleve barátom volt, illetve rajtuk kívül azokat a költőket szólítottam meg, akiket az utóbbi években leggyakrabban levettem a polcra. A könyvem előszavában írom, hogy a választott költőimben egyetlen szempont közös. Az, hogy szeretem őket. Tudom, hogy ez szubjektív válogatás, és hogy rajtuk kívül még rengeteg kiváló magyar költő van. Ezért szeretnék a kortársalgást folytatni másokkal.

– *Meddig készült a könyv?*

– Körülbelül két esztendő alatt, de a rohammunka az utolsó esztendő volt. Az volt a munka technikai folyamata, hogy először kiválasztottam a költőket, felvettem velük a kapcsolatot, majd elolvastam a kötetüket, illetve a róluk írott recenziókat, kritikákat, velük készített korábbi interjúkat. Ezt követően találkoztam velük, és a beszélgetéseket diktafonra vettem. Minden beszélgetés személyes találkozások eredménye, tehát nincs benne internetes, e-mail-es interjú. A diktafonra rögzített beszélgetéseket legépeltem, stilizáltam, átküldtem a beszélgetőalanyoknak, és közösen kezdtük csiszolni. A késznek szánt szöveget Agócs Sándorral közösen

lektoráltuk nyelvileg. A tördelés, korrekció Agócs Sándor szorgalmas és önzetlen munkáját dicséri.

– *Soha nem érezted, hogy lehetetlent vállaltál, hogy túl nagy fába vágta a fejszét?*

– Amikor Kecskeméten éltem, a tanári munkával túl voltam terhelve, így kissé megijedtem, mert nagyon lassan haladtam, rám torlódott a kb. 300 órányi diktafonra vett szöveg, a költők pedig folyamatosan kérdezték, hogyan haladok a munkával. Aztán átkerültem Gödre, és ott rohammunkával igyekeztem bepótolni a korábbi elmaradásokat.

– *Miért tartottad fontosnak, hogy a beszélgetéseket közöld? Nem elég az, amit egy-egy életrajzból megtudhatunk?*

– A lexikális szakmai életrajzok jobbra a szikár tényekre szorítkoznak. Az interjú sokkal többet mutat a költő szubjektumából, érzéseiből, hangulataiból, gondolataiból. Emberközelve, olvasóközelve igyekeztem hozni a kortárs magyar költőket. Minden beszélgetőpartnerem mondott olyat nekem, amit korábbi életrajzokból vagy interjúkból eddig nem tudhattunk róla.

– *Milyen arányban kérdeztél a magánéletről és a költészetről?*

– Százalékosan kimutatott arányokat nem tudok írni, azért sem, mert ez interjúalanyonként eltérő. Voltak, akik bőbeszédűen és szívesen beszéltek saját életükről, mások inkább az alkotásaikról vallottak többet. Természetesen minden esetben készültem standard kérdésekkel, ám figyelembe vettem a költő szempontjait, vagyis olyan témák kerültek bele a beszélgetésbe, amelyeket ő (is) fontosnak tart.

– *Mi volt a taktikád a nehezebben megnyíló interjúalanyok feloldására?*

– Nem tapasztaltam különösebb gátlósságot. Minden beszélgetőpartnerem készséges volt és nyitott a kérdéseimre. Olyasmi sem fordult elő, hogy valaki bizonyos kérdéseimre megtagadta volna a választ. Nagyon pozitívak a tapasztalataim. A szekszárdi könyvbemutatókon, ahová Tóth Krisztina és Szkárosi Endre hívott meg minket, Endre megkérdezte, hogy mi lepett meg leginkább az interjúk készítésekor. Azt feleltem, hogy az lepett meg, hogy a magyar költők mennyire kedves emberek.

– *A kötethez társuló személyes pálinkák milyen megfontolásból születtek?*

– Agócs Sándor ötlete, kivitelezése és saját jánoshalmi vegyepálinkája volt a Kortársalgó vegyes, amely küllemben és tartalomban is igen magas színvonalat képviselt. A 26 költő, valamint a kötetet a Magyar Írószövetségben bemutató irodalomtörténészek, Pomogáts Béla, Szilágyi Márton és Tarján Tamás egyaránt kaptak saját fotójukkal és nevükkel címkézett, Kortársalgó feliratú zárjeggyel ellátott pálinkát. Az egyik címke a kötet borítója volt, a másik a megajándékozott fényképe.

– *A kiadó kért fel, vagy Te kerestél kiadót?*

– A Kortársalgó az én ötletem volt, de a Hét Krajcár Kiadóval és a kiadó igazgatójával, Benke Lászlóval korábban már volt közös munkám, hisz *Rubinpirosat visz a nyárba* című verskötetemet ők adták ki. Az Antológia Kiadóval és Agócs Sándorral is volt már korábban kapcsolatam. Szerepeltem néhány verssel a *Szabadság, szerelem!* című általuk kiadott versantológiában.

– *Ha el lehet árulni, van már olyan embered, aki biztosan bekerül a második kötetbe?*

– Lárαι Esztert, Kiss Judit Ágnest, Szentmártoni Jánost, Baranyi Ferencet, Péntek Imrét, Buda Ferencet mindenképp meg szeretném szólítani. Kb. 20 költő szerepel az elképzeléseim közt.

– *Mikorra tervezed a folytatást?*

– A folytatás mindenképp függ a kötet fogadtatásától. A kedvező visszhangok, recenziók és kritikák nyilván ösztönzően hatnának a további munkára. Tudomásom szerint Alföldy Jenő a *Forrás*, Pécsi Györgyi a *Kortárs*, Szokolczay Lajos az *Agria*, Vilcsek Béla a *Lyukasóra* számára ír könyvünkről recenziót, és a *Hitel* folyóirattól is kaptam ígéretet. A *Költői Budapest, Budapest költői* című könyvről az *Ezredvég* folyóirat is fog írni. A folytatás függ attól is, hogy a kiadó számára megéri-e felvállalni az új kötetet, azaz jó lenne, ha minél több terjesztő és olvasó is mellénk állna.

– *Mit adott neked ez a kötet emberileg és kapcsolati, valamint irodalmi szinten?*

– Ahogyan a könyvem előszavában is megírtam: Életem nagy ajándéka volt a kötetben szereplő költők társaságában meginni egy kávé, ajándék volt minden szavuk, gesztusuk, mosolyuk. Olyan ajándék, amelyet nem mar a rozsdá, és nem lopnak el tőlem a tolvajok.

forrás: <http://www.irodalmijelen.hu/2013-szep-3-0921/legmeglepobb-hogy-magyar-koltok-mennyire-kedves-emberek>